

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 15/08/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 217

Hòa Thượng nói: ***“Trong “Kinh Đại Tích” nói rằng: “Nhược chân niệm Di Đà Phật thị danh vô thượng thâm diệu thiên”. Nếu người nào chân thật niệm Phật thì là vô thượng thâm diệu thiên. Trên Kinh Phật cũng nói: “Pháp môn niệm Phật là đại thân chủ, đại minh chủ, vô thượng chủ, đấng đấng chủ, tổng trì của tất cả các thần chủ”.*** Có người cho rằng pháp môn niệm Phật là pháp môn thấp kém nên họ luyện những pháp môn khác. Nhiều người tự cho mình là người học rộng, hiểu nhiều nên họ không thích niệm Phật, họ thích ngồi thiền, nghiên cứu những giáo lý ngoài tầm hiểu biết. Trong ***“Tứ Y Pháp”*** Phật dạy: ***“Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa”.*** ***“Liễu nghĩa”*** là pháp mà chúng ta hành trì, chúng ta có thể chứng đắc.

Hòa Thượng nói: ***“Người niệm Phật không chỉ là thiên mà còn là thâm diệu thiên, không chỉ là định mà còn là Lăng Nghiêm đại định, định của hàng Đại Bồ Tát”.*** Chúng ta niệm Phật thì chúng ta sẽ không niệm những thứ khác. Tâm chúng ta niệm câu ***“A Di Đà Phật”*** thì chúng ta sẽ không rảnh để niệm thị phi nhân ngã, phải trái tốt xấu, thành bại được mất. Chúng ta niệm Phật để chúng ta đi vào trạng thái định. ***“Định”*** là trạng thái mà bên trong không khởi vọng tưởng, bên ngoài thì không dính mắc vào hoàn cảnh.

Một ngày, từ sáng đến chiều, chúng ta có thể đề khởi câu Phật hiệu không gián đoạn thì chúng ta không còn khởi vọng niệm, nếu vọng niệm khởi lên thì sẽ bị chánh niệm đè xuống. Một câu ***“A Di Đà Phật”*** chính là chánh niệm. Khi chúng ta đã không còn vọng niệm, chúng ta không cần đề khởi câu ***“A Di Đà Phật”*** thì câu Phật hiệu cũng tự hiện hữu. Đây là trạng thái bất niệm tự niệm. Hiện tại, rất ít người đạt được trạng thái này. Chúng ta muốn không khởi vọng niệm thì chúng ta phải đề khởi được chánh niệm, chánh niệm miên mật thì không còn chỗ trống để khởi vọng niệm.

Chúng ta niệm Phật cũng chính là chúng ta đang tu thiên. Có người cho rằng còn niệm là còn vọng. Chúng ta dùng một niệm để buộc tất cả những niệm đó. Nhiều người ngồi niệm Phật, lạy Phật nhưng trong đầu vẫn như đang chiếu phim 3D. Hòa Thượng nói: ***“Người ngày nay, nếu không dùng câu “A Di Đà Phật” để buộc tâm, chúng ta ngồi một chỗ thì có chắc là chúng ta để được tâm không hay không!”***.

Hòa Thượng nói: ***“Đại sư Liên Trì nói: “Một câu “A Di Đà Phật” là gồm thâm tám giáo, bao gồm cả năm tông, chỉ cần tin được một cách sâu sắc, niệm được ổn”***.

định, dài lâu, không thay đổi, nhất định vãng sanh, ngay khi vãng sanh thì không còn thối chuyển". Nếu chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thối thì chúng ta sẽ không còn thối chuyển. Thế giới Tây Phương là thắng địa để chúng ta tu hành, ở đó không có ô nhiễm, xung quanh chúng ta là Phật A Di Đà, và các bậc Đại Bồ Tát Bất Thối Chuyển như Quan Âm Thế Chí, Bồ Tát Văn Thù, Bồ Tát Phổ Hiền. Ở trần gian, chúng ta rất khó gặp Thầy tốt bạn lành. Người thế gian nói: "*Thạch Sanh thì ít Lý Thông thì nhiều*".

Trong "**Tứ Y Pháp**" dạy chúng ta: "**Y trí bất y thức**". Chúng ta không cảm tình dụng sự. Chúng ta cảm tình dụng sự thì chúng ta sẽ bị gạt. Có những người bị gạt cả cuộc đời mà không nhận ra, đó là vì họ thích được nghe những lời khen, không thích nghe những lời chân thật.

Trong "**Pháp Hoa Đại Cương**", Hòa Thượng Tuyên Hóa kể câu chuyện để cảnh tỉnh chúng ta, có một nhóm Thầy trò cùng tu hành, khi Thầy mất thì người đại đệ tử đứng lên dẫn mọi người tiếp tục tu hành. Khi người đại đệ tử mất, từ xa ông nhìn thấy Sư phụ của mình, ông rất vui mừng gọi Sư phụ. Sư phụ hỏi người đệ tử tại sao lại đến đây, đây là Địa ngục. Người học trò nói, tại sao Sư phụ dạy đệ tử đi vào Địa ngục. Vị Sư phụ nói: "*Ta cũng không biết!*". Chúng ta mơ mơ, hồ hồ dạy một đám người cũng mơ mơ, hồ hồ thì nhất định sẽ cùng nhau đi về thế giới mơ mơ hồ hồ.

Hằng ngày, chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta không xa lìa "*danh vọng lợi dưỡng*", đặc biệt là chúng ta thường chìm đắm trong "*tự tư tự lợi*". Chúng ta sợ khó, sợ khổ, sợ được, sợ mất cũng là chúng ta "*tự tư tự lợi*". Chúng ta luôn ở trạng thái phân chấn thì chúng ta sẽ làm mọi việc một cách phân chấn. Có người nói, họ niệm Phật phân chấn nhưng họ không thể phân chấn khi làm việc lợi ích chúng sanh. Đây là chúng ta đã có hai tâm. Trên "**Kinh Lăng Nghiêm**" nói: "**Nhất tức nhất thiết, nhất thiết tức nhất**". Một là tất cả, tất cả là một. Chúng ta thành tựu, chúng ta vãng sanh thì chúng ta viên mãn hết tất cả.

Hòa Thượng nói: "**Chỉ cần thấy được A Di Đà thì lo gì không khai ngộ**". Khi chúng ta vãng sanh thì chúng ta nhất định thẳng tiến đến thành Phật, không còn thối chuyển vì trên chúng ta là Phật, xung quanh chúng ta là Bồ Tát Bất Thối Chuyển. Thế gian này, hoàn cảnh khiến chúng ta thối chuyển và đọa lạc rất nhiều. Ngay đến những người cùng chúng ta tu hành cũng có thể kéo chúng ta xuống.

Hòa Thượng nói: "**Ngẫu Ích Đại Sư nhắc nhở chúng ta: "Chân thật niệm Phật mà buông bỏ thân tâm thế giới chính là đại bố thí; Có thể niệm Phật đến không để tham, sân, si khởi lên chính là đại trì giới; Có thể niệm Phật đến không còn tính toán, không thấy việc tốt xấu, phải quấy, thành bại hơn thua chính là đại nhẫn nhục; Có thể niệm Phật đến không xen tạp, không gián đoạn chính là đại tinh tấn; Có thể niệm Phật đến không để vọng tưởng dấy khởi chính là đại thiên định. Có thể niệm Phật đến tinh tường mọi sự, mọi việc là đại trí tuệ**". Một câu "**A Di Đà Phật**" quả nhiên là

một tu, tất cả tu. Chúng ta chân thật niệm Phật mà buông bỏ thân tâm, thế giới là chúng ta chân thật Bồ thí. Chúng ta Bồ thí tiền tài, năng lực, trí tuệ chưa phải là chân thật Bồ thí; Chúng ta buông bỏ thân tâm, thế giới không còn dính mắc mới là chúng ta chân thật Bồ thí.

Hằng ngày, chúng ta không khởi lên tâm phân biệt tốt xấu, thành bại, chúng ta làm rất nhiều việc, làm xong thì chúng ta quên. Nếu chúng ta có thể quên thân tâm, thế giới niệm câu “*A Di Đà Phật*” thì đó chính là đại Bồ thí. “*Sáu phép tu của Bồ Tát*” chính là Bồ thí. Một câu “*A Di Đà Phật*” đã đầy đủ lục độ của Bồ Tát Đạo.

Chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta chưa quên được thân tâm, chưa buông bỏ được thế giới bên ngoài, chướng ngại từ ở nơi chính mình, không phải là do pháp tu. Chúng ta không đạt được cảnh giới này nên chúng ta mãi là phàm phu, mãi đọa lạc. Bồ thí tiền tài, vật chất là Bồ thí nhỏ, chúng ta quên đi thân tâm, thế giới xung quanh thì đó là đại Bồ thí. Nếu chúng ta không có “*cái ta*” thì sẽ không có mọi sự, mọi việc. Chúng ta có “*cái ta*” nên chúng ta có khổ đau, có bệnh. Chúng ta có bệnh khổ tưởng chừng như không thể sống, chúng ta niệm Phật, chúng ta quên đi bệnh tật đây là chúng ta buông bỏ, quên đi cái thân.

Tôi đã từng cảm nhận là mình không thể sống được nữa, tôi buông bỏ, quên đi thân tâm để niệm Phật. Nếu khi chúng ta buông bỏ thân tâm, thế giới để niệm Phật mà chúng ta ra đi thì chúng ta chắc chắn sẽ được vãng sanh. Nếu chúng ta vẫn còn tuổi thọ, nghiệp chướng thì chúng ta vẫn phải trả. Chúng ta “*ngịch đến thì thuận nhận*”, tất cả khổ đau, chướng ngại đều có nguyên nhân, chúng ta đã tạo thì chúng ta phải nhận lấy. Chúng ta đừng chùn bước trước khó khăn, chướng ngại mà chúng ta tích cực làm lợi ích chúng sanh thì mọi việc sẽ trôi qua một cách nhẹ nhàng. Chúng ta gặp khó khăn, chướng ngại là do chúng ta khuyết đức. Người có đầy đủ phước báu thì khó khăn, chướng ngại sẽ nhỏ lại. Chúng ta tích cực làm nhiều việc lợi ích chúng sanh thì phước báu của chúng ta sẽ đông đầy. Chúng ta gặp khó khăn mà chúng ta thôi tâm, chúng ta làm ít đi, chúng ta sợ được, sợ mất nên chúng ta không làm thì nghiệp chướng không thể tiêu, chướng ngại sẽ càng lớn.

Có lần, khi chúng ta tổ chức lễ tri ân ở khách sạn Kim Liên, khi đó tôi bệnh rất nặng, tôi cảm thấy mình không thở được, nếu đi máy bay thì sẽ nguy hiểm tính mạng nhưng tôi vẫn đi. Trước khi đi, tôi đưa một chiếc phong bì dán kín cho con gái, dặn hai người con, khi nào cần thì mới được mở ra. Tôi để lại chút tiền để nếu tôi mất, con tôi có tiền lo việc cơm áo. Sau khi đến Hà Nội, tôi đi phóng sanh với mọi người, tôi khó thở, không nhìn thấy đường nhưng tôi vẫn cố làm. Đến giờ tổ chức lễ tri ân, tôi vẫn mặc bộ vest lên sân khấu. Chúng ta gặp chướng ngại nhưng chúng ta nỗ lực làm tốt hơn thì mọi việc cũng sẽ qua. Chúng ta còn chướng ngại là do chúng ta dính mắc vào thân, vào hoàn cảnh xung quanh. Khi chúng ta ra đi thì chúng ta sẽ còn gặp nhiều chướng ngại

hơn. Chúng ta niệm Phật như nhai trầu thì chúng ta không thể có kết quả. Chúng ta tinh tường mọi sự, không mơ mơ hồ hồ thì đó là đại trí tuệ.

Chúng ta quán sát xem hằng ngày, chúng ta có mơ mơ, hồ hồ không? Chúng ta không tinh tường, thì chúng ta làm mọi việc đều mơ mơ, hồ hồ. Thí dụ, việc cần làm trong 5 phút mà chúng ta làm trong nửa giờ, việc có thể làm trong nửa giờ mà chúng ta làm trong nửa ngày. Khi tôi đi đến đâu, tôi biết những việc đang diễn ra ở nơi đó. Một giàn rau tôi có thể làm trong 15 phút mà mọi người làm trong buổi sáng chưa xong thì tôi biết mọi người đang ở trong trạng thái gì. Tôi có thể ước lượng bát đĩa đó rửa trong 10 phút là xong mà họ rửa cả buổi chưa xong thì tôi biết họ đã làm ở trạng thái gì. Nơi nào cỏ lá tre bò dài một mét thì tôi biết mấy tháng rồi mọi người chưa nhổ cỏ. Tâm chúng ta định thì chúng ta tinh tường mọi sự.

Hòa Thượng nói: **“Bồ Tát tu hành lục độ vạn hạnh. Sáu phép tu này của Bồ Tát là khóa mục chủ yếu, nhất định phải tu trì. Chúng ta Bồ thí thì chúng ta phải học đại Bồ thí. Đại Bồ thí chính là xả bỏ sạch trơn ở trong tâm. Bồ thí chính là xả, là buông xả tất cả thân tâm, thế giới. Chúng ta chẳng những không tham dục, tham cầu mà phân biệt chấp trước cũng không có đây là chân thật buông xả. Được như vậy thì mới gọi là Bồ Thí Ba La Mật, Bồ thí một cách viên mãn. Chúng ta chân thật xả được một cách sạch trơn thì tâm chúng ta mới được thanh tịnh”**.

Sáu phép tu của Bồ Tát là: **“Bồ thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Chúng ta Bồ thí thì chúng ta phải học đại Bồ thí một cách viên mãn nhất. Chúng ta muốn việc phải tốt đẹp nhất, chúng ta cho rằng chúng ta làm việc này nên việc đó nhất định phải thành công, đó chính là chúng ta tham dục. Chúng ta chỉ cần dụng tâm chân thành mà làm. Chúng ta làm đúng nguyên lý, nguyên tắc và giữ tâm chân thành thì việc chắc chắn sẽ tốt đẹp một cách viên mãn.

Chúng ta tổ chức các trại hè, các trại hè diễn ra một cách viên mãn, không tỳ vết vì chúng ta làm đúng nguyên lý, nguyên tắc trên nền tảng của tâm chân thành, tâm hy sinh phụng hiến, chí công vô tư. Chúng ta dùng tâm không lo lời lỗ, tốt xấu, hơn thua thì việc sẽ tốt đẹp một cách viên mãn. Chúng ta khởi tâm mong việc thành công, sắc nét thì đó là chúng ta đã tham cầu, tham dục.

Người niệm Phật phải buông xả, không dính mắc trong tâm. Chúng ta chưa đạt được cảnh giới xả bỏ sạch trơn nhưng chúng ta cũng có một chút cảm nhận về cảnh giới này vì chúng ta đã từng buông xả được một chút nhưng sau đó chúng ta lại dính mắc. Trong nhà Phật nói: **“Vô thượng thậm thâm vi diệu pháp”**. Càng ngày chúng ta sẽ hiểu càng sâu rộng hơn những lời Phật dạy. Chúng ta nâng cao được cảnh giới của chính mình thì chúng ta sẽ hiểu lời Phật dạy ngày càng sâu. Lời Phật dạy vẫn y như vậy nhưng ngày mai, năm sau chúng ta lại hiểu sâu hơn, rộng hơn. Đó là vì tâm chúng ta càng thanh tịnh thì chúng ta càng hiểu thấu đáo.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!